

Πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν ἀπεστάλησαν μὲ στρατιωτικὴν συνοδίαν παρὰ τοῦ μουτσαρίφη Σερβίων μέχρι μεθωρίων τρεῖς ἐκ Μακεδονίας πρῶην εὐζῶνοι, ἀπελθόντες πέρυσιν εἰς τὴν πατρίδα των, καὶ ἄμα τῇ εἰς αὐτὴν ἀρίζει των συλληφθέντες καὶ εἰς διαφόρους φυλακὰς περιαχθέντες καὶ ἐπὶ τέλους εἰς ὑπερορίαν καταδικασθέντες πολῖται Ἕλληνας, ἐπὶ τῷ ὅτι ἐχρημάτισαν στρατιῶται!

Συλλέγοντες πληροφορίας καὶ παρ' ἄλλων συνδεδεσμένων ὑπελόγιζον οὗτοι τοὺς ἐν ταῖς διαφόροις τουρκικαῖς φυλακαῖς σπρωμένους χριστιανούς εἰς τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας! ἐξ ὧν πλείστοι ἀπόλλυνται καταποντιζόμενοι κατὰ διαφόρους εὐκαιρίας.

Οὐαὶ τοῖς μὴ ἔχουσι συγγενεῖς φροντίζοντας περὶ τῆς ἀπολυτρώσεώς των!

Ὁ αὐτὸς μουτσαρίφης ἔχει πρὸ μηνὸς καὶ πλέον ἐν φυλακῇ τὸν διδάκτορα τῆς ἱατρικῆς κ. Χατζηποσιδῆν ἐκ Βελβενδοῦ, ἀληθῶς μὲν διότι ἦλθεν εἰς Λάρισσαν καὶ ἠγόρασεν οἰκίαν, ὡς δὲν ἔλειψε νὰ τοῦ τὸ εἶπῃ, ἐπὶ τῇ προφάσει δὲ ὅτι ἔδωκε τὸ παρελθὸν ἔτος ἰσχυρὸν ναρκωτικὸν εἰς ἓνα Ὀθωμανὸν μὴ παθόντα οὐδὲν, ἀλλ' ὑγιέστατα ἔχοντα.

Ὁ αὐτὸς μουτσαρίφης εἶχε πέρυσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἐν τῇ φυλακῇ τὸν δημοδιδάσκαλον Χατζηδημητρίου, διότι δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ τὴν ἑλλην. ὑπηκοότητα, ἀχθέντα δὲ καὶ αὐτὸν εἰς ὑπερορίαν μέχρι τῶν συνόρων μὲ στρατιωτικὴν συνοδίαν.

Ὁ αὐτὸς μουτσαρίφης πρὸ ἐνὸς καὶ πλέον ἔτους περιέφερε δέσμιον κατὰ τὴν ἀνὰ τὴν μεσημβρινὴν Μακεδονίαν περιοδεῖαν τοῦ τὸν γέροντα Μπήκαν, ἐλευσινὸν θέαμα τοῖς ἐκεῖ ἔλλησι. πληθυσμοῖς, διότι ἐτόλμησε νὰ γείνη ἀνταποκριτὴς τοῦ ἐν Βιτωλῶσι προξένου καὶ καταγράψῃ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκόμενους Ἕλληνας ὑπηκόους. Ἐπὶ τέλους μετὰ μυριάς βασάνων ἤχθη καὶ αὐτὸς εἰς ὑπερορίαν καὶ ζητήσας ἐπὶ ἔτος σχεδὸν νὰ εὕρῃ τὸ δίκαιόν του ἐν Ἀθήναις καὶ Κωνσταντινουπόλει, εὔρε τέλος τὸν ἐκ πείνης θάνατον! Παράδειγμα τοῖς ἄλλοις τί στοιχίζει νὰ ὑπηρετῇ τις σήμερον τὴν πατρίδα.

Ἀφίνω δὲ πόσων ἄλλων Ἑλλήνων σχίζει τὰ διαβατήρια καθιστῶν αὐτοὺς ὀθωμανοὺς ὑπηκόους. Ἐρωτῶμεν ἂν ζῶμεν ἐν καταστάσει εἰρήνης ἢ ἐμπολέμῳ μετὰ τῆς Τουρκίας.

Διατί τέλος πάντων ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὲν στέλλει πρόξενον εἰς Σέρβια, ἀλλὰ ἱκανὸν ἵνα καθέξῃ τοιαύτην θέσιν;

**Μεθόριος**

## ΝΥΚΤΕΣ

Τὰ ρόδα τοῦ Ἀπριλίου, τὰ ἀφθόνως περιφερόμενα πρὸς πώλησιν ἐντὸς τῶν καλῶν καὶ τῶν χειρῶν ρυπαρῶν ἀγιοπαίδων, οἵτινες παρ' ἡμῖν ἐπέχουσι τόπον τῶν ρωμανικῶν ἐκείνων ἀνθοπωλίδων τῆς Ἑσπερίας, — ἄρχονται σπανίζοντα, ἢ διανοιγέμενα εἰς μεγάλα καὶ ἀγάριτα ἄνθη, δὲν εἶνε πλέον οἱ μικροὶ ἐρατεινοὶ κάλυκες, οἱ φιλαργύρως τὸ ἄρωμά των περικλείοντες καὶ οἱ λευκόχρσοι καὶ περυσισμένοι νάρκισσοι, οἵτινες, ὀφείλοντες τὴν δημοτικότητά των εἰς ἓνα γνωστότατον στίχον τοῦ γνωστοτέρου τῶν ποιητῶν μας πρὸ πάντων, παρὰ εἰς τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν ἀποκρούουσαν ὀραϊότητα, μόνοι συνεκράτησαν ἐπ' ὀλίγα χρόνια τὴν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τῆς παρακαμαζούσης βασιλείας τῶν ρόδων, παρήλθον καὶ οὗτοι. Τὰ βαρέα χειμερινὰ ἐπανωφόρια ἐπὶ τῶν ἡδυμελῶν ἀναστημάτων τῶν Ἀθιδῶν μας διαδέχονται αἱ ἀνοικτόχροες, ὡσεὶ ἐν αἰωνίῳ μειδιάματι εὐρισκόμεναι, καὶ ποικίλαι θεριναὶ ἐσθῆτες, αἱ καθιστώσασαι γραφικώτερον τὴν κομψότητα, καὶ σκανδαλωδέστερον διαγράφου-

σαι τὰς ἡδυπαθεῖς καμπυλότητας καὶ προεξοχὰς, αἱ θεριναὶ ἐσθῆτες, καὶ τὰ χαριέντα καὶ εὐανθίστατα καπελάκια, ὑπὸ τὰ ὁποῖα αἱ ὄψεις προσδέχονται φωτεινὴν τινα καὶ ἀπατώσαν εὐρυθμίαν. Ὁ θερμότερος ἔρωσ τῶν λαρύγγων εἶνε τὰ παγωτὰ, ἀφειδῶς καταναλισκόμενα, καὶ συχνὰ προκαλοῦντα διλημματικούς ρεμβασμούς προτιμήσεω, μεταξὺ ξανθῆς κρέμας, ροδαλῆς φράγολας, καὶ μελαγχροινῆς σοκολάτας, ὁ ἔρωσ τῶν λαρύγγων, ὅπως πάλιν ὁ ἔρωσ τῶν ὀφθαλμῶν εἶνε ἡ ἀπαράμιλλος νυκτερινὴ μαγεία τοῦ ἄττικου οὐρανοῦ, καὶ ὁ ἔρωσ τῶν αὐτιῶν πᾶς ἤχος ἐξερχόμενος ἀπὸ σκιανῆς θεάτρου, ἔστω καὶ τοῦ Ριγκολῶ, βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ . . . τοῦ ἵπποδρομίου Δερσέν, ἔστω καὶ τῆς κωντράλτας, τῆς φαλλούσις ἐν τῷ Ρουϊβλάς. Μετὰ μονότονον καὶ ἄκαιρον χειμῶνα ἐπανέτειλε τὸ κράτος τῆς ἄττικῆς νυκτὸς εἰς τοὺς παρλισισίους κήπους καὶ τὰ Φάληρα, καὶ λευκάζουσιν ὑπὸ τὴν αἴγλην τοῦ φωταερίου, βλακωδῶς συνεπικουρούσης ἄνωθεν τῆς σελήνης, ἔστιν ὅτε καὶ ἠλεκτρικὸν φῶτος, ἀλλ' ἐν σπανιότητι βορείου πέλαιος, αἱ κατεσπαρμένοι ὑπαίθριοι ὀθῶναι, αἱ προκαλοῦσαι εἰς τέρψεις ἐδυτῆος τε καὶ ποτῆος, ἀλλὰ καὶ εἰς σκέψεις σοβαρὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ὑμετέρου στομάχου, καὶ τῆς ἀναισχυντίας τῶν γαρσινῶν τῶν ξενοδοχείων μας, ἅτινα, ἀφοῦ πρῶτον σᾶς καταδικάσουν ἀξιόλογα εἰς . . . Τάνταλον, καὶ εὐδοκῆσουν ὕστερα νὰ εἰς ἐλεήσουν, καὶ τοῖς πληρώνετε τὸν λογαριασμὸν σας, σᾶς ἀπαντῶσι, τὸ ὕστατον, γαλλιστί: merci!

Τοιαύτην λοιπὸν ὥραν ἐν μέσῳ ρόδων καὶ ναρκίσσων καὶ θερινῶν περιβολῶν καὶ παγωτῶν καὶ θεάτρων καὶ θορύβων καὶ ἀκαταστασίας καὶ ἀεροστάτων πληρουμένων . . . ὑπὸ λιθοβολημάτων καὶ δημοτικῶν ὑποψηφίων καὶ ἀμαξηλατικῶν θυμάτων, ἐπιχειροῦμεν καὶ ἡμεῖς μικρὸν τινα περίπατον ἀνὰ τὰ κέντρα τῶν θερινῶν νυκτερινῶν συναθροίσεών μας.

\* \*

Ἴδου τὸ θέατρον Τσόχα, ἀξιοῦν ὅτι παρέχει τὴν πρῶτην καὶ πλήρη μελοδραματικὴν διασκέδασιν εἰς τοὺς φιλομούσους Ἀθηναίους. Δὲν τολμῶμεν νὰ σταματήσωμεν ἀμεριμνοὶ πρὸ αὐτοῦ, φοβούμενοι τὰς περιποιήσεις τῶν ὑπηρετῶν τοῦ καφενεῖου του, τὰς διαπραττομένας οὐχὶ πλέον κατὰ τῶν οὐρανίσκων ἢ κατὰ τοῦ γούστου τῶν πελατῶν, ἀλλὰ κατ' αὐτῆς τῆς κεφαλῆς των. Ὡς νὰ ἔχουν σκεφθῇ οἱ ὑπηρετῆται τῶν Ὀλυμπίων νὰ ἐκδικηθῶσιν, εἰς βάρος τῶν κεφαλῶν τῶν θαμῶνων των, τὴν ὀρμὴν ἐκτάκτως ἀγριωπῆς καταγιγίδος, τὴν ὁποῖαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος χειμῶνος ἐδέχθη κατακέφαλα τὸ θέατρον αὐτὸ, ὡς ἂν τὸν κεραυνὸν, ὅστις κατέκαυσε μέρος τῆς σκηνῆς του, τὸν εἶχεν ἀποστείλει αὐτὸς ὁ Ζεὺς, ὄργισμένος διὰ τὴν αὐθαίρετον κλοπὴν τοῦ ὀνόματος τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ μελῶντων. Ἄλλ' ἡμεῖς ἀνθρωπινότερα ἐξηγοῦντες τὸ πρᾶγμα, ἀποφαινόμεθα ὅτι ἦτο φανερὰ κακοσημαδιὰ, προσημαίνουσα τὴν μετριότητα τοῦ φετινοῦ μελοδραματικοῦ θιάσου του τὸν ὁποῖον καθ' ἐσπέραν προσφέρει εἰς τὴν φιλομουσίαν τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ἀναγκαζομένου, μεθ' ὅλην τὴν ἀξίαν τοῦ τενοῦρου καὶ τῆς πρίμας τὴν εὐταρκίαν, νὰ ποιῆται ἀκουσίας ἐκδρομὰς καὶ συγκρίσεις εἰς ἄλλας παρελθούσας θεατρικὰς ἐσπερίδας. Ἐν τούτοις θὰ ἐποθοῦμεν νὰ ἦτο περισσώτερον ἀκόμη ἀτυχῆς ἢ ἐκλογὴ τοῦ θιάσου, ἀλλ' ὀλιγώτερον δξύθυμοι οἱ ὑπηρετῆται του ἡμεῖς τῶν ὁποίων τὰ ἄμουςα νεῦρα πλειότερον ταρασσουσιν αἱ κατὰ τῆς κεφαλῆς ἢ αἱ κατὰ τῆς μουσικῆς ἀπευθυνόμεναι ὕβρεις.

\* \*

Ὀλίγον ἀπωτέρω ὁ Ἀπόλλων, ὁ υπερήφανος καὶ πάγκα-

λος Μουσηγέτης, ύφίστατο μέχρι πρό όλίγου τήν ταπεινώ-  
σιν του σκέπειν υπό τας πτέρυγας του, αντί Μουσών και  
Χαρίτων, ταπεινά και όθνεϊα νευρόσπαστα. τά όποια έγκα-  
θιδρυθέντα τόν παρελθόντα χειμώνα έν τῷ χειμερινῷ θεά-  
τρῳ, ως ή μόνη δραματική τής πρωτεούσης απόλαυσις, έ-  
ξηκολούθηταν είτα τούς Θριάμβους των έν τῷ κήπῳ του  
Ἄπόλλωνος· φανερόν σημεῖον τῶν καιρῶν, καθ' ὃ και αί υπό  
τήν σκέπην του Ἄπόλλωνος θεόττητες δύνανται νά κατα-  
τήσωσιν οίκτρα νευρόσπαστα είς χεῖρας του τυχόντος. Ἄλλά  
μίαν Κυριακήν τέλος πάντων έπεσφράγισαν τήν τελευταίαν  
ἀποχαιρετιστήριον αὐτῶν παράστασιν διά του Κατακλυ-  
σμοῦ, καταθέλξαντος τούς θεατάς διά τήν μεγάλην έπιτυ-  
χίαν του, ως ἂν αὐτός ο Μουσηγέτης, μή άνεχόμενος τήν  
περαιτέρω έξευτελισμόν, επέβλεψε, δίκην θεατρικοῦ κοσμη-  
τορος, ὅπως οί ξύλινοι οὔτοι Τάλμαι και Σαλβίνοι ἀπολε-  
σθῶσιν ὅσῳ τῷ δυνατόν έπιτυχέστερον. . . Και ἤδη ο ὁ-  
πολυτρωθεῖς Ἄπόλλων μερίζει τήν προστασίαν του μεταξύ  
δύο έλληνικῶν δραματικῶν θιάσων έναλλάξ, τῶν κκ. Ἄρ-  
νωτάκη και Ἄλεξιάδη. Εὐχάριστος εἶνε ή παρατηρουμένη  
έφετος προσπάθεια παρά τοῖς διαφόροις θιάσοις πρὸς ἀνα-  
καινίσιν του τριβέντος και συνήθους δραματολογίου των,  
ἂν και δέν εἶνε ἀρκετή ή έκλογή νέων έργων, ἀλλά και δυ-  
ναμένων ὅπως οὖν νά εὐδοκιμήσωσιν ἀπό τῶν ήμετέρων θεά-  
τρων. Οὕτω μετὰ τήν προχθεσινήν διδασκαλίαν του Ριού  
τῆς Κοραλλίας, έξαιρέτου έργου, ο κ. Ἄλεξιάδης σήμεραν ή  
αὔριον ἀναβιβάζει τήν Παραγίαν τῆς Τέχνης του Λεγγουβέ.  
Ἄνυπομονοῦμεν νά ἴδωμεν κατά πόσον τήν Παναγίαν  
ταύτην τῆς Τέχνης, γραφεῖσιν διά τήν παναγίαν τῆς τέ-  
χνης Ριστόρη, θέλει σεβασθῆ ή τέχνη τῆς κυρίας Πιπίνας  
Βονασέρας και του κ. Ἄλεξιάδου. Ἄλλ' ὅ,τι έπίσης μάς έν-  
διαφέρει εἶνε ή υπό του αὐτοῦ θιάσου ὑπεσχημένη διδα-  
σκαλία δύο πρωτοτύπων δραματικῶν έργων του πρό πολ-  
λοῦ είς ἀπόταξιν εύρισκομένου στρατιώτου τῆς έλληνικῆς

σκηνης, ἤδη δέ ποθήσαντος νά επανέλθῃ είς ενεργόν ὑπηρε-  
σίαν. Ο κ. Ζάνος διεκρίθη ἄλλοτε μεταξύ τῆς δημηλίκου  
αὐτῷ φιλολογούσης γενεᾶς, ως ποιητής κωμωδιῶν, τῆς  
Ἄνδρογυναϊκομαχίας, τῶν Μηροτήρων ποιητῶν και ἄλ-  
λων. Τά νέα ταῦτα έργα εἶνε τὸ Μῆλον τῆς ἔραδος και οί  
Μηροτήρες τῆς Πηγελοπης, έμπνεύσεις εκ τῶν ὠραιότερων  
σελίδων τῆς έλληνικῆς μυθολογίας, ἀναμένουσαι τήν δι-  
καίαν κρίσιν του κοινου.

\* \*

Ἐν μέσῳ τῆς εἰδωλολάτριδος ἀτμοσφαιρας τῆς ἀποπνεο-  
μένης εκ μνημείων και ὀνομάτων, έν μέσῳ τῶν Στύλων και  
τῆς Πύλης του Ἄδριανου και του Ἰλισσοῦ, τῶν Ὀλυμπίων  
και του Ἄντρου τῶν Νυμφῶν και του Ποσειδῶνος και του  
Ἄπόλλωνος, ὁ ἀπό Μουσῶν χριστιανικώτατα μετονομα-  
σθεῖς Παράδεισος, ὁμοιάζει φυσικά έθνικῶν δεχθέντα τὸ βᾶ-  
πτισμα τῆς κολυμβήθρας. Και ως νά ἔχη τήν συναίσθησιν  
τῆς ἰδίας έκτου ἀναγεννήσεως, κατά πάντα προσπαθεῖ νά  
ἀνακαινισθῆ· έξαιρέτος φιλοκαλία έστιατορίων και λαμπτή-  
ρων, έξαιρέτος καθημερινή συναυλία υπό Γερμανῶν και Γερ-  
μανιδῶν, αἵτινες μουσουργοῦσιν επί τῶν τετραχόρδων των,  
ὡς ἂν παρέδιδον ἀριθμητικῆν. Και επί πᾶσιν έξαιρέτος έ-  
κει έγκαθιδρυσις του έξαιρετωτέρου τῶν θιάσων, ὁ ὁποῖος  
εύχόμεθα νά εκλεγῆ ὅσῳ τῷ δυνατόν συχνότερα πρὸς πα-  
ράστασιν έργα εύφυᾶ, φαιδρᾶ και καλεχώνευτα, ὡς τὸ Υά-  
θιρο καπέλλο, διά του ὁποῖου έκαμεν ἀρχήν και τόσον έ-  
πέτυχε.

Ἔως ἐδῶ ἄς σταματήσῃ σήμεραν ὁ περίπατός μας.

\* \*

Ἦρα μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Νά έπιστρέφῃς ἀπό τὸ  
θέατρόν σου πεζός με ὅλο τὸ ραχάτι σου, πλήρης μελωδι-  
κῶν ή σπαρακτικῶν έντυπώσεων, ἀκριβῶς πρὸ του παλαιοῦ  
κάταστήματος τῆς Ἐκθέσεως νά ξαφνίζεσαι υπό τριῶν ή

## Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 502)

— Τέλος, έψιθύρισεν, ή τύχη εκ νέου μοι μεριδιά. Ἄδικον  
εἶχα παραπονούμενος, ἀπελπίζόμενος. Ὁ διάβολος, ὁ πάτρων  
μου, εἶναι πάντοτε εκεί, ἵνα με προστατεύσῃ. Δεν ἀπαυδά  
τις έγκαταλιμπάνων τὰ πράγματα είς κακήν κατάστασιν!  
Οὐχι, οὐχι, ὁ κόσμος εἶναι ὁ αὐτός, οἱ ἄνθρωποι εἶσι και θά  
εἶναι οἱ αὐτοί! ὦ! Τὰ ἀνθρώπινα πάθη! Ὅποιον πλούσιον,  
ἀνεξάντλητον πρὸς εκμετάλλευσιν μεταλλεῖν. . .! Τόν ἀρέσων  
τόν μικρόν τοῦτον βαρόνον· ἔρει τὸ στίγμα του θράσους επί  
του μετώπου· έν δέ τῷ βλέμματι πεπραμμένον τι. Ἔ! ἔ! εἶ-  
πεν ἀνακαγγάζων, θά τραβίξῃ μακριά αὐτός, πολὺ μακριά,  
έκτός εἰάν σκοντάψῃ με: στή μέση του δρόμου και σπάσῃ τὰ  
μουτρά του. Σπεύδει νά καταβροχθίσῃ τόν πλακοῦντα. . .  
Δύο εκατομμύρια και πιθανῶς δύο ἄλλα, περι ὧν δέν ὠμί-

λησε! Τεμάχιον ὀρεκτικόν, έξ οὐ θά ἔχωμεν μερίδα ἐγὼ και  
οἱ λύκοι μου, ἐγὼ μὲν μερίδα του λέοντος, οἱ δέ λύκοι ὅ,τι  
μπορέσουν νά βγάλουν ἀπό τὰ δόντια μου.

Ὁ κ. βαρόνος εἶνε γενναῖος, εὐνόητον τοῦτο· ἔχει ψιλὰ  
τὰ όποια δέν φεῖδεται, θά πληρώσῃ χωρὶς νά παζαρεύσῃ.  
Λαμπρὰ και έξοχος ὑπόθεσις! . . . Ὅθ᾽ ἄς ὑπηρετήσωμεν  
ὡς αὐτοκράτορα, ευγενῆ μου βαρόνε, και επί πῦλλα ἔτη  
θά εἴσθε είς τήν διακρίσιν τῶν δυνάμων μου!

Και ἤρξατο γελῶν γέλωτα στρηνιῶντα, σπασμωδικόν,  
τήν κεφαλήν ἔχων έρριμμένην ὀπισθεν, τὰς παλάμας συνε-  
σφιγμένας, παρατηρῶν προπετώς τόν οὐρανόν ὡσεῖ μή ἀ-  
ναγνωρίζων οὐδεμίαν δύναμιν ἀνωτέραν τῆς έαυτοῦ και ὧν  
βέβαιος περὶ τῆς τύχης, έποίησε πρόκλησιν είς τόν Θεόν.

— Τώρα είς τὸ ἔργον! είς τὸ ἔργον! έπεφώνησε.

Ταχέος ἀπεκδυθεῖς τήν νυκτερινήν ἐσθῆτά του, ἦν έρρι-  
ψεν επί ἀνακλίντρον, μετέβη είς ἕτερον δωμάτιον. Ὅτε δέ,  
μετὰ έν τέταστον τῆς ὥρας, έξήλθεν ἦτο μεταμορφωμένος.  
Μετὰ τόν σκόληκα ή χρυσάλλιν. Ὁ μάλλον έξησκημένος  
ὀφθαλμός δυσκόλως ἦ ἀνεγνώριζεν αὐτόν. Φενάκη επί τοῦ  
ψιλοῦ κρανίου του, πώγων πρόσθετος μετέβαλλον ὀλοσχε-  
ρῶς τήν φυσιογνωμίαν του και παρίστων αὐτόν νεώτερον.  
Ἐνδυθεῖς κατά τόν τελευταῖον συρμόν μαύρην περισκελίδᾶ,  
έσωκάρδιον ἀνοικτόν, ὡστε νά φαίνεται τὸ μετὰ λεπτῶν  
πτυχῶν ὑποκάμισόν του, τήν ρεδιγγόταν, κρατῶν τόν πι-  
λον διά τῆς μιᾶς χειρὸς, τήν ράβδον διά τῆς ἑτέρας, εἶχε

τεσσάρων βροντῶν ρεβόλθω, αἵτινες ρίπτονται ὀλίγα βήματα πρὸ σοῦ, νὰ σπεύδῃς πρὸς τὸ μέρος ἐξ οὗ οἱ κρότοι, αἱ τριγύρω σου Κυρίαὶ νὰ τρέχουν διὰ νὰ κρυθθοῦν ὀπισθεν τῶν δένδρων, νὰ νομίζῃς ὅτι συμπλοκὴ συνέβη, ἢ ἐξ ἐνδράς ἐπίθεσις, μαζύ σου νὰ τρέχουν καὶ ἄλλοι πολλοί, νὰ σχηματισθῇ πυκνὸς ὄμιλλος συνωθουμένων, ἐρωτῶντων καὶ ἐρωτωμένων, νὰ διαβαίνειν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἄμαξα καὶ νὰ τὴν σταματοῦν, νὰ ζητῆται συγχρόνως νερὸ ἀπὸ παρακειμένης οἰκίας, νὰ ἀναβιβάζουν δύο ἐπὶ τῆς ἀμάξης ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον διακρίνει; εἰς τὸ σκοτίδι κατασκοπισμένον, καὶ μετὰ πολλὰς ἐρεύνας καὶ ἀγωνίας νὰ μανθάνῃς, ὅτι ὅλη ἡ κίνησις προῆλθεν ἀπὸ ἄμαξαν, λυσσωδῶς τρέγουσαν, ἢ ὁποία κατεπλάκωσε τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον εἶδες νὰ ἀναβιβάζουν ἐπὶ τῆς ἄλλης ἀμάξης, ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης ἐξηκολούθησε τὴν φυγὴν του, ὅτι ταῖς πιστολιαῖς ἔρριξαν ἀστυνόμοι ὑπάλληλοι εἰς τὸν ἀέρα, διὰ νὰ ἀναγκάσουν τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταθῇ, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ λυτῶσῃ, διότι ταῖς πιστολιαῖς ταῖς ἔρριξαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ δὲν εὐρέθη κανεὶς νὰ τὰς διευθύνῃ, σκοπευτικώτατα καὶ δικαιοῦτατα, κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἀμαξηλάτου!

**᾽Ονουλουλοῦ.**

Πολὺν κόσμον χθὲς τὴν νύκτα ἐφιλοξένει τὸ θέατρον τοῦ Παραδείσου, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς παραστάσεως τοῦ **᾽Αμλετ**, τοῦ ὁποῖου τὸ βαθὺ καὶ δυσερμηνεύτον πρόσωπον εἶχεν ἀναδεχθῆ, μετ' οὐ μικρὰς εἰς ἑαυτὸν πεποιθήσεως, ὁ κ. Διονύσιος Ταβουλάρης. Εἶνε ἀληθές, ὅτι πρὸ ἐτῶν ἐπὶ τῆς ἐν Ἀθήναις χειμερινῆς σκηνῆς ὁ κ. Ταβουλάρης εἶχεν ἀναβιβάσει τὰ δύο μεγάλα ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, τὸν **᾽Αμλετ** καὶ τὸν **᾽Οθέλλο**, ὑποδύμενος τοὺς χαρακτήρας ἀμφοτέρων ἄλλ' ἄφ' ὅτου ἐθριάμβευσεν ἐν αὐτῷ ὡς **᾽Αμλετ** ὁ δυστυχῶς ἐν ἀποστρατεία ἐφέτος διατελὼν κ. Λεκατσᾶς, ἐνθουσιᾶσας καὶ τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ὀλίγους,

ἀφ' ὅτου παρέσχεν εἰς τὸ παρ' ἡμῖν κοινὸν τὸν τελειότερον σχετικῶς τύπον τοῦ βαθυτέρου δημιουργήματος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἀφοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔνθα διέμενε, κατετρίβετο εἰς ἐνδελεχῆ μελέτην καὶ ἐπίγνωσιν τῶν ἐξόχων Σαίξπηρειῶν ἠθοποιῶν,—ἡ ἐπιβολὴ καθίστατο βαρυτέρα διὰ τὸν κ. Ταβουλάρην, εὐχερστεράς καθισταμένης τῷ κοινῷ τῆ; μεταξύ τῶν δύο συγκρίσεως.

Λοιπὸν ἐκ τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς ἐπιχειρήσεως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἐν γένει, καὶ πρὸ τῆς γνώμης τῶν πολλῶν δὲν φαίνεται ὅτι ἐξῆλθεν τόσῳ ἠττημένος ὁ τῆς χθεσινῆς νυκτὸς **᾽Αμλετ**· διότι καὶ συνεκίνησε τοὺς θεατὰς του καὶ πολλαχοῦ ἐχειροκροτήθη. Μᾶς ἐφάη δὲ πολὺ τελειότερον κατηρτισμένος ἢ ὅτε πρὸ πέντε ἢ ἐξ ἐτῶν τὸν ἠκούσαμεν τὸ πρῶτον τὸ αὐτὸ πρόσωπον παριστάνοντι. Χαίρομεν δὲ διότι, ὡς φαίνεται, εὐτυχῶς ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ ὑποκριτικοῦ αὐτοῦ ζήλου ἡ τέχνη, νὰ δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἑλλάδι, δι' ἧς ἐξεκόνισε τὸν δυσεξεκόνιστον αὐτὸν χαρακτήρα, καὶ ᾽Αγγλιστὶ τὸ πρῶτον, καὶ ἔπειτα κατὰ τὴν ὠρμίαν μετὰφρσιν τοῦ Βικέλα, ὁ ἀνωτέρω κ. Λεκατσᾶς,—ἐπίδρασις κατὰδὴλος, ἀπὸ τῶν ψυχικωτέρων παραστάσεων μέχρι καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ εὐπρεπισμοῦ. Οὐχ ἦττον ὁ κ. Ταβουλάρης ἐπέδειξε χθὲς ὅτι δὲν στερεῖται καὶ τέχνης καὶ δυνάμεως, ἔσχε πολλὰς εὐτυχεῖς στιγμὰς, καὶ δίκαια ἦσαν ἐν πολλοῖς τὰ θαυμάσια χεῖροκροτήματα. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ἐνίοτε ἐπετηδύετο μελοδραματικώτερον τοῦ δέοντος τὸ ἦθος του, τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, καὶ ἐπατάγει ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦε ἤρεμος, ζοφερώτερον ἤρεμος.

Περὶ τῶν ἄλλων προσώπων, ἀπορροφουμένων πάντων ὑπὸ τῆς δραστηότητος τοῦ ἥρωος τοῦ δράματος, δὲν ἔχομεν νὰ εἴπωμέν τι οὐσιώδες· μνημονεύομεν μόνον, ὡς ᾽Οφηλίας, τῆς κ. Ταβουλάρης, καὶ τῶν κκ. Νικηφόρου καὶ Παρασκευοπούλου, ἱκανῶς διεξαγαγόντων, ὡς νεκροθαπτῶν τὴν παιδρότατ' ἀποτρόπαιον σκηνὴν τοῦ σαψίματος τοῦ λάκκου.

**ΛΔ'**

**Ο ΙΑΤΡΟΣ**

τὸ ἐξωτερικὸν ἥρωος αἰθούσης, ἐτοίμου νὰ μεταβῇ εἰς ἐπισκέψεις φιλοκόσμου.

Ἐσοπριεθεις ἔμειναν εὐχαριστημένοι, ἐμειδίασεν, ἔπειτα ἐξῆλθε διὰ βήματος ἑλαφροῦ, ἀνορθούμενος, βρενθυόμενος, λυγιζόμενος, τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐπηρεμένην, τὸν ὀφθαλμὸν ὑπερήφανον, ἀγέρωχον, περισκοπῶν περιφρονητικῶς τοὺς διαβαίνοντας, ἔχων τὸ νικηφόρον ἦθος ἐραστοῦ, ὅστις τρέχει εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένην.

Ἄλλ' ὁ Βλαιρῶ δὲν μετέβαιεν ὅπως χορεύσῃ ἐν αἰθούσῃ τινι γυναικὸς τοῦ συρμοῦ, ἢ καὶ κάμη ἐρωτικὴν συνδιάλεξιν ἐν ἰδιαίτερω θαλάμῳ κυρίας· δὲν ἐπαίξε τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ λειποθυμεῖν πρὸ τῶν γονάτων Δαλιδᾶς τινος, τοῦνκντίον λίαν κατεφρόνει τὰς ἐρωτικὰς ἰδεολογίας.

Χρυσίον! χρυσίον! Στήλην ἐκ τούτου ὀγκώδης ἦτο τὸ μόνον δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ὑπερήφανον, μεγαλοπρεπῆ! Τὴν ἀρξαμένην περιουσίαν του ἔπρεπε νὰ συμπληρώσῃ. Εἶχεν ἀνάγκην ἑκατομμυρίων!

Ὁ Βλαιρῶ ἀνελάμβανε τὴν ἐπιχειρήσιν, μετέβαινε πλησίον τῶν λύκων του, ὅπως τοὺς ὠνόμαζε, διὰ νὰ δώσῃ τὰς ὀδηγίας του καὶ ὑπαγορεύσῃ εἰς τὸν καθένα τὸ πρόσωπον ὅπερ ὄφειλε νὰ διαδραματίσῃ· οὗτοι δὲ ἔμελλον ν' ἀκονίσουν τοὺς ὀδόντας των ὅπως ὄσιν ἐτοιμοὶ νὰ ὀρμήσωσιν εἰς τὰ νέα θύματα, ἄπερ ἔμελλον νὰ δώσωσιν εἰς αὐτοὺς πρὸς βοράν.

Ὁ βαρὸνος Δεσιμαῖζ ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας ἐν ἡ κατῶ-κει ὁ Βλαιρῶ, κατὰ τὴν ὁδὸν Ρουά-δὲ-φισίλ, ἦτο ὠχρότατος καὶ λίαν καταπεποννημένος.

Ἡ παραχῆ του διερχομένου τὸ πεζοδρόμιον κατηνάσθη· βαθμηδὸν κατῶρθωσε νὰ ἐνθαρρύνῃ ἑαυτὸν με τὰς ἰδίας του σκέψεις.

Φθὰς ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου, ὅπου ἀνέμενον αὐτὸν ἡ ἄμαξά του,

— Ὅτ' ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς Πόρτ-Μαρλύ, εἶπεν εἰς τὸν ἠγίοχον, ὅστις ἐπὶ μίαν ὥραν ἐπάγονε κτυπῶν τὰ ὑποδήματά του ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ὅπως θερμάνῃ τοὺς πόδας του.

Ὁ βαρὸνος ρῦδεμίαν ἐλησμόνησε τῶν συστάσεων τοῦ Βλαιρῶ. Φθὰς εἰς Πόρ-Μαρλύ, περίφροντις, μελαγχολικός, ὅπως συμμρφωθῆ πρὸς τὴν περίστασιν, διέταξε νὰ ἔλθωσιν οἱ ὑπῆρέται ἐντὸς τοῦ θαλάμου του.

— Τί κάμνει ἡ κυρία σας; ἠρώτησε τὴν ἀγγλίδα θαλαμῆπολον.

— Ἀλλοίμονον! κύριε, ἀπάντησε, τὰ ἴδια. Δὲν ἐνθυμεῖται τίποτε, οὔτε τὸ ὄνομά της. Δὲν ἤξεύρει ποῦ εἶναι. Τῇ ἐμίλῳ, ἐνῶ φαίνεται ποῦ μ' ἀκούει, ἀλλὰ δὲν μ' ἀκούει, δὲν μ' ἐννοεῖ.

Ἡ σκηνική διασκευή ἀρκετὰ φιλόκαλος. Ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποσιωπήσωμεν τὴν ἐντύπωσιν μας ἐκ τῆς *Μίαν* ἐπιτυχοῦς μεταφράσεως τοῦ κ. Πετρόβανου, ὡς ἐβάπτισε τὴν μεταγλώττισιν τοῦ Ἀμλέτου τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως, ἐκτελοῦν συγχρόνως ἔργον κήρυκος καὶ κριτικοῦ! Ἡ μετάφρασις αὕτη εἰς ἀνόστους γρονθοκοπούμενους ἰάμβους ἐκπεπονημένη, ἀκριβῆς ἴσως κατ' οὐσίαν, ἀλλὰ μακαρονική τὴν γλώσσαν, εἶνε ἀχρεία διὰ τὴν ἀπὸ σκηνῆς παραστάσιν. Φαντασθῆτε τὰς βαρυτάτας ἐκεῖνας περιόδους τοῦ Σαίξπηρ, χρυζούσας ὅσῳ τὸ δυνατὸν διαυγοῦς καὶ ζωντανῆς φράσεως, ἀποσκοτιζομένης δι' ἑρμηνείας, μεστῆς τῶν στρυφνοτέρων γλωσσημάτων, λέξεων ἀνωμάλως καὶ ἀτάκτως τοποθετημένων, κατ' ἀρχαίοντα ζῆλον, φοβερῶν ἀπαρεμφάτων, καὶ ἀτέλευτῶν δοτικῶν! Καὶ νὰ συλλογίζεσθε τὰς ζωντανὰς ἐκεῖνας καὶ ἀληθῶς καλλιπεῖς περιόδους τῆς δημοτικῆς μεταφράσεως τοῦ κ. Βικέλλα!

## ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Πολὺ δικαίως διόλου ἢ πολὺ ὀλίγα ἐγράφησαν περὶ τῶν δύο μελοδραμάτων, ἅτινα ἀνετίθασαν κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν Ὀλυμπίων, διότι ἀμφότερα ταῦτα ἐστέφθησαν δι' ἀποτυχίας. Ὁ Τροβατόρε μὴ τὴν συνδρομὴν τῶν πρώτων τοῦ θιάσου προσώπων ἀπέτυχε, ἡ δὲ **Τραβιάτα** δὲν ἔσχε καλλιτέραν ἐκδοκίαν. Ὅλοι αἱ φωναὶ δὲν εἶνε δι' ὅλα τὰ μελοδράματα, καὶ εἰς τοῦτο κυρίως δέον ν' ἀποδώσωμεν τὴν ἀποτυχίαν τοῦ Τροβατόρε ἐνφ' ἑαυτῆς τῆς *Τραβιάτα* θὲ ἐφηρμόζετο κανὼν ὀλιγώτερον ἐπιεικής. Ὅτι ὅμως συντελεῖ εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἐκτέλεσιν τῆς μουσικῆς ἐν γένει ἐπὶ τοῦ θεάτρου τῶν Ὀλυμπίων δὲν εἶνε τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα, ἀλλὰ ὁ χορὸς καὶ ἡ ὀρχήστρα ἐν μέρει, ἅτινα πᾶσαν παράσκειν καθιστῶσιν ὄχι μόνον παράχορδον, ἀλλὰ

καὶ ὀχλαγωγικὴν! Ὁ κ. Τσόχας ἠδύνατο νὰ κάμῃ συλλογὴν δευτερευόντων προσώπων πολλῶ ὀλιγώτερον, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερον ὠρουμένων. Ἡ πληθὺς ἄλλως ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἠδύνατο νὰ συναποτελεσθῆ καὶ διὰ βωθῶν προσώπων ἐν ᾧ τὰ ὀλίγα—ὁ χορὸς—θὰ ἐμελπον ὑποφερτά.

Ἐν τούτοις περὶ τοῦ **Γουαρανῆ** δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ὁμοίως· αἱ συχναὶ αὐτοῦ ἐπαναλήψεις προσοικειώσαν τὴν μουσικὴν τοῦ Ἰσπανοῦ μελοποιῦ, τὴν κατέστησαν μάλιστα συμπαθῆ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν δημόσιον. Ἀπαντα δὲ τὰ πρόσωπα ἀναμφισβητήτως ψάλλουν ἐπιτυχῶς εἰς τὸ μελόδραμα τοῦτο.

Ἡ χθεσινὴ παράστασις ἐχειροκροτήθη ἐπανελημμένως καὶ λίαν δικαίως.

Ὁ βαρύτονος μεθυστικώτατα ἐτραγώδησε τὴν πρόποσιν τοῦ, τὴν ὁποίαν καὶ ἐμπιζάρισαν. Ἡ ὑψίφωνος ἀρᾶσει ὑπερβολικὰ εἰς τὸ μελόδραμα τοῦτο, ὁ δὲ τενόρος εἶνε ἀληθῶς πολλῆς ἀξίας καλλιτέχνης, ἴσως ὁ κάλλιστος ἐξ ὅσων ποτε ἀντήχησεν ἡ φωνὴ εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ θεάτρα. Τὸν ἴδιον τενόρον ἠκούσαμεν πρὸ διετίας χειροκροτούμενον εἰς τὸ *Κομουνάλε* τῆς Τεργέστης, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἐκ τῶν δυσκολωτέρων καὶ ἀπαιτητικωτέρων θεάτρων τῆς Ἰταλίας. Ὁ Μπάσος δὲν εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ὅλην ἐπισυχίαν, ἀλλ' ὡς συμπληρωτικὸν πρόσωπον δὲν εἶνε κακῆς.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς προχθῆς ἤρξαντο ἐλαφραὶ ψεκᾶδες βροχῆς, αἵτινες ἔτρεψαν τὸν κόσμον εἰς φηγῆν· οἱ φρονιμώτεροι ὅμως ἐπέμενον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ θεάτρον. Ὅταν δὲ ὁ διεθυντὴς τῆς ὀρχήστρας ἐβεβαίωσεν, ὅτι μὲ τὴν βροχὴν δὲν ἤμποροῦν νὰ παίξουν τὰ βιολιά, ὁ Θ. Κολοκοτρῶνης μὲ τὴν ἰδικὴν του ἀπάθειαν—Ἄς προχωρήσῃ!—λέγει, καὶ μὲ δίχως βιολιά!...

Καὶ ἀληθῶς ἐπροχώρησε καὶ ἐτελείωσεν ἡ παράστασις φαιδρότατα. Ἐτερον ἐπεισόδιον ὑπῆρξεν ἡ ἐκδίωξις ἀπὸ

— Ὀλιβερόν, θλιβερόν! ἀνεστῆναξεν ὁ βαρόνος.

Συμφώνως πρὸς τὰς ἐδηγίας τοῦ Βλαιρώ, εἶπε τότε εἰς τοὺς ὑπηρετάς ὅτι ἐν τῇ δυσχερεῖ θέσει, ἐν ἣ εὐρίσκειτο, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ τοὺς ἀπολύσῃ.

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶσθε ἐλεύθεροι· ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μείνητε ἐδῶ ἀκόμη ὀλίγον μέχρι οὐ ληφθῆ ἀπόφασις περὶ τῆς δυστυχοῦς ἡμῶν ἀσθενοῦς. Ὅλοι σταθήκατε ἀγαθοὶ, πιστοὶ ὑπηρεταί, καὶ ὀφείλω ἐν ὀνόματι τοῦ ἀτυχοῦς ἀδελφοῦ μου, νὰ πράξω σήμερον ὑπὲρ ὑμῶν ὅτι ἤθελε πράξει ἐκεῖνος, ἐὰν ἦτο ἐνταῦθα, νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν καλὴν σας ὑπηρεσίαν. Ὁ τρέχων μὴν θὰ σᾶς πληρωθῆ δικαιοματικῶς, περιπλέον ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ κάμω καμμίαν διαφορὰν μεταξύ σας θὰ λάβῃ ἕκαστος ἀντὶ ἀποζημιώσεως δωρεὰν χιλίων φράγκων.

Οἱ ὑπηρεταὶ δὲν ἐξεπλάγησαν διόλου διὰ τὴν ἀποπομπὴν τῶν ἀνέμενον τοῦτο κατανοήσαντες ὅτι ἡ ὑπηρεσία τῶν ἐν τῷ οἴκῳ ἐμελλε νὰ καταστῆ ἀνωφελής. Ἀλλ' οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ πονηροῦ βαρόνου παρήγαγον τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον ἀνέμενον.

Οἱ ὑπηρεταὶ ὑπεκλήθησαν ἐνώπιόν του, οὐδὲως ἀποκρύπτοντες τὴν εὐχαριστήσιν των, τὸν σεβασμὸν των διὰ τὸν γενναῖον ἄνδρα, ὅστις ἐγνώριζε τόσο καλὰ ν' ἀνταμείβῃ.

Ὁ βαρόνος ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο καταλληλοτέραν στιγμὴν νὰ ἐκλέξῃ, ἵνα ρίψῃ τὴν βόμβαν του. Ἀφοῦ περι-

συνελέγη ὀλίγον, ὠμίλησεν ὅπως εἶχε συμφωνηθῆ μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βλαιρώ.

Ἐπιτηδειότατος εἰς τὸ ἀπατᾶν κατώρρωσε διὰ τῶν πειστικῶν λόγων του νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι ἐζήτη.

Οἱ ὑπηρεταὶ θαυμασίως ὑπὲρ τοῦ βαρόνου διατεθειμένοι οὐδὲ ἀμφισβολίαν ἐξέφρασαν περὶ τῆς ἀληθείας τῆς γενομένης εἰς αὐτοὺς ἀπροσδοκίτου ἀποκαλύψεως.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐκπληξίς ἐζωγραφήθη εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα. Ἡ Ἀγγλὶς ἐγένετο κατακόκκινη.

— ὦ! ὦ! ἐντροπή! . . . ἄτοπον! ἐπεφώνησεν αὕτη, ποιούσα χειρονομίας κωμικὰς.

Ὁ βαρόνος ἤνοιξε σύρτην, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπῆρχε χρυσίον καὶ τραπεζικὰ γραμμάτια.

Ἡ Ἀγγλὶς κατηνάσθη πάραυτα καὶ μειδίαμα διωλίσθησεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Δὲν ἐφαίνετο πλέον ἐξωργισμένη.

Ὁ βαρόνος ἐπλήρωσε τὰ μνηνιαῖα, ἔθετο ἐντὸς τῆς χειρὸς ἐκάστου γραμματίου χιλιόφραγκον καὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἀπεσύρθησαν συγκεχυμένοι ἐν τῇ ἐκφράσει τῶν εὐχαριστιῶν των.

— Ἀφεύκτως, εἶπεν ὁ βαρόνος, τὰ πράγματα πηγαίνουν πολὺ καλά. Ἡ μικρὰ ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Βλαιρώ ἱστορία ἐπέτυχε ἄριστα· αὕτη ἡ Ἀγγλὶς, τὴν ὁποίαν ἐφοβούμην, τὸ ὁμολογῶ, τὸ κατέπειε σὺν λουκουμί. Ἄ! ἄ! καὶ τί δὲν κάνει τὸ ἀργύριον!

(Ἀκολουθεῖ)